

Το τέλος του Αη Θανάση

Δέσποζε για 62 χρόνια πάνω στη μυτερή κορυφή του βουνού.

Για όλους εμάς ήταν σύμβολο. Όσες φορές περνούσα τη γέφυρα Σερβίων για το χωριό η ματιά μου έπεφτε κρυφά πάνω στην κορυφή του Αη - Θανάση. Το πρώτο σημείο που αναζητούσε ο κάθε Δελνιωτής, είτε ερχόταν από Αθήνα, είτε από Θεσσαλονίκη ήταν ο Αη - Θανάσης. Σήμαινε ότι φτάνει στο χωριό.

Οι κατολισθήσεις όμως στο λόφο ήταν ανελήητες. Πριν λίγα χρόνια πήραν μαζί τους το βόρειο κομμάτι του ναού. Ήταν θέμα χρόνου να φύγει και το υπόλοιπο τμήμα. Μαζί του και μέρος του τέμπλου που δεν αφαιρέθηκε εγκαίρως.

Στη δεξιά γωνία πάνω από την είσοδο βρισκόταν ακόμα η πλάκα με τη χρονολογία 1947.

Ανεβαίνοντας τούτη τη φορά για το χωριό ξαφνιάστηκα, κάτι έλειπε από μπροστά μου. Δεν το πίστευα! Ξανασήκωσα το κεφάλι μου! Είδα την κορυφή του βουνού. Πάει ο Αη - Θανάσης! Είδα τις άσπρες πέτρες σκορπισμένες στο γκρεμό! Τέλος! Ψιθύρισα.

Είδα τη ζωή μου σαν κινηματογραφική ταινία. Θυμήθηκα τις μέρες που έζησα εκεί παιδί, το ποδόσφαιρο, το κουρμπάνι, τις βόλτες στον Αη - Θανάση, τους παιδικούς μου φίλους.

Θυμήθηκα τους στίχους του Σεφέρη.

Είδα μέσα στη νύχτα

Τη μυτερή κορυφή του βουνού

Είδα τον κάμπο πέρα πλημμυρισμένο

Με το φως ενός αφανέρωτου φεγγαριού

Είδα, γυρίζοντας το κεφάλι

Τις μαύρες πέτρες συσπειρωμένες

Και τη ζωή μου τεντωμένη σα χορδή

Αρχή και τέλος

Η τελευταία στιγμή•

Τα χέρια μου.

Θυμήθηκα την πλάκα με τη χρονολογία. Αγχώθηκα! Ένοιωσα ενοχή που τόσο καιρό δεν τη μεταφέραμε στη νέα εκκλησία του Αγίου!

Ανέβηκα στην κορυφή του βουνού, την έψαξα.

Ανακουφίστηκα! Ακουμπισμένη προσεκτικά στη ρίζα της αγριογκορτσιάς περιμένει τη μεταφορά της.

Την πήρα στα χέρια μου αλλά δεν τόλμησα τη μεταφορά! Χωρίς τελετή! χωρίς συνοδεία! όχι! Πρέπει να πάει όπως της αρμόζει

Την ακούμπησα πάλι προσεκτικά στη ρίζα του δένδρου.

Αρχή και τέλος.